

Det er altsaa ikke nogen stor Ulykke, der sker, om jeg end godt kan forstaa, at man helst vil beholde alle de Gøder, man har. Hvad er nu Grunden til, at man forandrer sin Tog-gang? Det er ganske vist for det Første, at man satte mange Penge til ved de mange Stog, men der er jo ogsaa en anden Omstændighed, og det er den, at for 3 Aar siden, da vi etablerede disse Tog, var det efter indstændig Anmodning fra Udlandet, især lig fra Norge. Den norske Postbestyrelse ansaa det for saa ønskeligt, at den gik ind paa en Subvention til Routen Frederikshavn—Gøteborg, som i det Hele udgjorde 75,000 Kr., og hvoraf Danmark betalte 25,000 Kr., Norge 38,000 Kr. og Sverige 12,000 Kr. Det var et Ønske fra den norske Postbestyrelse, at vi forsatte gennem Sylland umiddelbart til Frederikshavn den Tilslutning, der i Hamborg var med den tydske Post. Allerede i Fjor blev det Ønske fremsat af den tydske Postbestyrelse, at dette Forhold skulde op-høre, idet det generede den, at man skulde kjøre paa den Maade, og forrige Efteraar sendte den norske Postbestyrelse sin Post over Gjedser, Kjøbenhavn, Helsingør og Helsing-borg op ad Kysten, fordi der var kommet en Kystbane i Sverig. Altsaa, hele Forholdet hænger sammen med udenlandske Forbindelser, som vi ikke ere Herrer over. Selv om man ønskede at gennemføre Tilslutningen, hvad jeg ikke siger, at vi skulde gjøre, fordi der ogsaa kommer økonomiske Hensyn i Betragtning, kan man ikke gennemføre den, men maatte gjøre nogen Forandring, og jeg tror, at det er billigt at sige, at Forandringen er sket med alle mulige Hensyn for Die, idet den indre Forbindelse ikke har lidt nogen Skade, der er værd at tale om. Postforbindelsen bliver fuldt saa god som hidtil, Posten kommer tidligere til Sylland, og foruden at opnaa ikke ringe økonomisk Fordel, har man søgt at lægge sin Plan saa godt som efter Omstændighederne muligt. Om jeg end vel kan forstaa, at der kan være Noget at klage over fra enkelte Sider, forekommer det mig, at der er gjort meget for Meget ud af den Forandring. Det er, som om man havde villet tilføie en Del af Landet et Ulyksaar. Det har ikke været tilfiet, og det vil ikke blive Tilfældet. Jeg har villet behjse dette endnu en Gang; thi uaftet jeg har udtalt mig om Sagen den ene Gang efter den anden i Folkethinget, kan jeg endnu læse i nydske Blade, at Nat-tiltoget falder bort i Sylland. Det er ikke Tilfældet, men det forandres tildels til Persfontog, efter Ønske navnlig af Folk, der bo nordlig i Sylland, fordi det saa vil holde ved en stor Del Landstationer. Noget stor

Ulykke er der altsaa ikke. Tale om, og ingen af de indre Postforbindelser rammes følelig af de Forandringer, der ville blive satte i Værk.

Med Hensyn til den Post, der er tilbage, Vædringsforslaget under Nr. 33 til § 26, 2 Millioner Kr., har jeg havt Leilighed til at udtale mig ved 1ste Behandling af Finantsloven, og jeg skal altsaa indskrænke mig til et Par Bemærkninger. Jeg tillader mig at minde om, at Diemedet med den Subvention, som hidtil har været givet paa Finantsloven, har været at sikkre det danske Produktmarked direkte Tilførsel til London, det europæiske Hovedmarked, og at tillige at sikkre denne Tilførsel bedre Vilkaar for Forsendelsen, sikkre dens isæftølede Vogne og isæftølede Rum i Skibene — Noget maa betales derfor, Routen er i og for sig dyrere end enhver anden Route. Netop for at Besørgelsen kunde ske bedre, har Regjeringen troet at kunne give en Subvention paa dette Punkt uden at gjøre det paa andre Punkter, og at forsøge, om Routen ikke kunde arbejdes op. Jeg har Grund til at tro, at det kunde ske, og derfor er det ganske forkert og letfindigt at anstasse stort Materiel, naar det Samme kan naas ved at give Subvention. Nu siger det ærede 3die Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen), at det hidtil har været en dyr og daarlig Besørgelse, men det er en uretfærdig Dom over denne Route. Det er en ret tilfredsstillende Besørgelse. Jeg er nu ved at afslutte en ny Kontrakt; jeg haaber, den kan afsluttes paa lidt billigere Vilkaar, og at Besørgelsen bliver ikke mindre forsvarelig end hidtil. Det kan endnu ikke siges at være naaet, at faae denne nye Kontrakt afsluttet, men det skal ske paa de bedst mulige Vilkaar, og jeg vil bestræbe mig for med samme Subvention at faae det ikke saa lidt billigere i en eller anden Retning for alle mulige Produkter. Det var bedst, om Kontrakten kunde være afsluttet inden 1ste April, men indtil Finantslovens 2den Behandling faae det ud til, som om man rent vilde negte de 150,000 Kr., og kun give mig de 2 Millioner. Men da jeg saa pludselig faae, at man lod staa 150,000 Kr. til min Raadighed, arbejdede jeg paa en ny Kontrakt, jeg har arbejdet ufortrødent derpaa, og jeg haaber at faae den i Stand til 1ste April. Hvis den lader lidt vente paa sig, saa er det altsaa, fordi jeg ikke tilfærdelig i Tide er bleven varslat, om jeg kunde faae Bevillingen. Jeg tror, at det er forsvareligt, at der gjøres alvorlige Forsøg i den Retning, baade fordi Forsendelser af Produkterne i Virkeligheden er af stor Værdi for Affættningen, og for at bringe os i Forbindelse